

INHOUD

- 1 Ik word doorgespoeld 9
- 2 Mijn vader schiet me te hulp* (*er wordt geen daadwerkelijke
hulp geboden) 16
- 3 We beklagen ons over queestes en decoratieve kalebassen 23
- 4 Ik ga smoothies halen met een himbo 31
- 5 Iedereen heeft een hekel aan Ganymedes omdat hij
zo mooi is 37
- 6 Want drop 44
- 7 Schokkende gebeurtenis: ik beledig een godin 53
- 8 Ik wil m'n mama 59
- 9 De kippen willen bloed zien 66
- 10 Mijn zangstem maakt alles erger, tot grote schok
van iedereen 74
- 11 We winnen nul prijzenbonnetjes 81
- 12 Ganymedes schenkt me bij 87
- 13 We zoeken naar dode dingen op de boerenmarkt 94
- 14 Iris geeft me een stok 102

- 15 Yonkers! 110
 16 Grover speelt slangenliedjes 117
 17 Ik ontmoet het knotje uit de hel 125
 18 Annabeth schiet te hulp met kruidenthee 132
 19 De regenboog smaakt minder lekker dan je zou denken 139
 20 Pinnen mag ook 146
 21 Ik geef relatieadvies. Nee echt. Waarom lach je? 152
 22 Ik krijg een cupcake en een verrassing 159
 23 Ganymedes laat alle drankjes ontploffen 166
 24 Ik poets mijn tanden (op de meest heroïsche manier
 mogelijk) 173
 25 Ik ontmoet de bekerwreker 178
 26 Ik onderhandel over de voorwaarden van
 mijn verpulvering 186
 27 Mijn laatste woorden zijn erg gênant 192
 28 Het regent speelgoed 198
 29 Ik wankel op de rand van Berg Brunch 204
 30 Ik infiltreer de thuisbasis van *Lightning God 3000* 211
 31 Ik sta oog in oog met een gevaarlijk roofdier, die toevallig ook
 mijn toekomstige schoonmoeder is 218
 32 Grover eet mijn restjes op 225
 33 Nog één snoepje dan, om het af te leren 233
 34 Ik schrijf de slechtste brief ooit, delete, delete 237
 35 De beste goedenachtkus ooit 243

1

Ik word doorgespoeld

Luister, ik was ook liever niet naar school gegaan voor mijn
 Leindexamenjaar.

Ik had gehoopt dat mijn vader een briefje voor me kon schrij-
 ven:

*Beste wie dan ook,
 Geef Percy alstublieft voor eeuwig vrijstelling van school en over-
 handig hem gewoon zijn diploma.
 Veel dank,
 Poseidon*

Het leek me dat ik dat toch wel had verdiend na alle goden en
 monsters waartegen ik het had moeten opnemen sinds mijn
 twaalfde. Ik had de wereld gered, tot... drie keer toe? Vier? Ik was
 de tel kwijt. De details doen er niet toe. Ik betwijfel of ik die op dit
 punt zelf nog allemaal op een rijtje heb.

Misschien denk je: *Maar wauw! Je bent de zoon van een Griekse
 god! Dat moet fantastisch zijn!*

Om heel eerlijk te zijn? Het grootste deel van de tijd is het ver-

schrikkelijk om een halfgod te zijn. En als iemand je van het tegendeel probeert te overtuigen, dan willen ze je rekruteren voor een queeste.

Dus daar liep ik, half verdwaald in de gangen van een nieuwe school – mijn zoveelste – op mijn eerste ochtend les, nadat ik het hele vorige schooljaar had gemist vanwege magisch geheugenverlies (vraag daar maar niet naar). De stapel schoolboeken in mijn armen was zo hoog dat ik er bijna niet overheen kon kijken, en ik had geen idee waar ik moest zijn voor Engels. Mijn hersenen waren al gesmolten van wiskunde en biologie. Dit was pas het derde lesuur, en ik wist niet hoe ik de rest van de dag moest doorkomen.

Toen klonk het krakende geluid van een stem over de intercom. *‘Percy Jackson, kom alsjeblieft naar het kantoor van de vertrouwenspersoon.’*

Gelukkig wist tenminste niemand op school nog wie ik was. Niemand keek me aan en barstte in lachen uit. Ik draaide me gewoon zo nonchalant mogelijk om en slenterde terug naar de administratieafdeling.

Alternative High is gehuisvest in het gebouw van een oude basisschool in Queens. Dat houdt in: tafeltjes op kinderformaat en geen kluisjes, dus moet je al je spullen van les naar les meezeulen. Op elke gang waren nog blijmoedige aandenkens te zien aan het jeugdige verleden van de school – vingerverfvlekken op de muren, half losgekomen stickers met eenhoorns op de brandblussers, en zo nu en dan een vleugje geur van vruchtensap en biscuitjes.

Op de AHS is iedereen die zijn middelbare school wil afronden welkom. Het maakt niet uit of je net uit een jeugdinstelling komt, ernstige leerstoornissen hebt, of toevallig een halfgod bent met verschrikkelijk veel pech. Het is ook de enige school in New York die bereid was me toe te laten tot het laatste schooljaar en me te helpen om alle stof uit het voorlaatste jaar die ik had gemist in te halen.

De school heeft ook zijn voordelen: ze hebben er een zwemteam en een zwembad met olympische afmetingen (geen idee

waarom). Daarom dacht mijn stiefvader, Paul Blofis, dat ik hier mijn draai wel zou weten te vinden. Ik had hem beloofd dat ik het zou proberen.

Dat had ik ook beloofd aan mijn vriendin, Annabeth. Het plan was om op schema voor mijn eindexamen te slagen, zodat we samen konden gaan studeren. Ik wilde haar niet teleurstellen. Het idee dat ze dan zonder mij in haar eentje naar Californië zou gaan, hield me ’s nachts wakker...

Het kantoor van de vertrouwenspersoon moest vroeger de EHBO-post van de school zijn geweest. Dat leidde ik af uit de muurschildering van een nogal sip ogende paarse kikker met een thermometer in zijn bek.

‘Meneer Jackson! Kom binnen!’

De vertrouwenspersoon stapte achter haar bureau vandaan om me de hand te schudden. Toen drong het tot haar door dat ik drieduizend kilo aan schoolboeken in mijn armen had.

‘O, leg die maar ergens neer, maakt niet uit waar,’ zei ze. ‘Kom, ga zitten!’

Ze gebaarde naar een blauwe plastic stoel die een centimeter of dertig te laag voor me was. Toen ik mezelf erin had weten te wurmen, zat ik op ooghoogte met de pot snoepjes op haar bureau.

‘Goed!’ De vertrouwenspersoon keek me stralend aan vanaf haar comfortabel uitzierende stoel op volwassen formaat. Haar bril had zulke dikke glazen dat het eruitzag alsof ze me van onder water aankeek. Haar grijze haar zat strak gevlochten op een manier die me deed denken aan een oesterbed. ‘Lukt het je een beetje om te acclimatiseren?’

‘Deze stoel is wat aan de lage kant.’

‘Ik bedoel op de school.’

‘Nou, ik heb net twee uur les gehad...’

‘Heb je je al ingeschreven bij universiteiten?’

‘Ik ben hier net.’

‘Precies! We lopen al achter!’

Ik wierp een blik in de richting van de paarse kikker, die net zo

ellendig keek als ik me voelde. ‘Luister, mevrouw...’

‘Noem me maar Eudora,’ zei ze opgewekt. ‘Oké, laten we eens zien wat we hier voor brochures hebben liggen.’ Ze rommelde rond door haar bureau. ‘Poly Tech. BU. NYU. ASU. FU. Nee, nee, nee.’

Ik had er alles voor over om haar te laten ophouden. Mijn slapen bonsden. Mijn ADHD kaatste door mijn lichaam als een set biljartballen. Ik had vandaag geen hersenruimte over voor studiekeuzes.

‘Mevrouw, ik waardeer uw hulp,’ zei ik. ‘Maar ik heb al een plan, echt waar. Ik moet er gewoon voor zorgen dat ik dit schooljaar doorkom...’

‘Ja, de Universiteit van Nieuw Rome,’ zei ze zonder op te kijken van haar bureaula. ‘Maar ik geloof niet dat de sterfelijke vertrouwenspersoon daar ergens een brochure van heeft liggen.’

Mijn oren plopten. Ik proefde zeewater achter in mijn keel. ‘De sterfelijke vertrouwenspersoon?’

Ik bewoog mijn hand langzaam naar mijn broekzak, waarin ik mijn lievelingswapen bewaarde: een dodelijke balpen. Dit zou niet voor het eerst zijn dat ik mezelf op school moest verdedigen tegen een aanval. Het zou je verbazen hoeveel leraren, administrateurs en ander schoolpersoneel monsters in vermomming zijn. Of misschien juist niet.

‘Wie bent u?’ vroeg ik.

Ze keek op en glimlachte. ‘Dat heb toch al gezegd? Ik ben Eudora.’

Ik keek nog eens beter naar haar. Haar kroeshaar wás daadwerkelijk een oesterbed. Haar jurk glinsterde als het membraan van een kwal.

De manier waarop de Mist werkt, blijft vreemd. Zelfs halfgoden, die constant bovennatuurlijke dingen zien, moeten zich concentreren om door de barrière heen te kijken die de wereld van de mensen scheidt van de wereld van de goden. Doe je dat niet, dan verft de Mist feitelijk gewoon over wat je ziet heen en verandert

ogers in voetgangers of laat een reusachtige drakon eruitzien als een tram. (En geloof me, je voelt je behoorlijk belachelijk als je in een drakon probeert in te stappen als er eentje het Astoria Boulevard-station binnen komt stormen.)

‘Wat hebt u met de echte vertrouwenspersoon gedaan?’ vroeg ik.

Eudora wuifde geringschattend met haar hand. ‘O, maak je over haar geen zorgen. Zij kon je niet helpen met je toelating tot Nieuw Rome. Daarvoor ben ik hier!’

Iets in de manier waarop ze praatte... Ik zou niet zeggen dat het me geruststelde, maar het gaf me tenminste het gevoel dat ik persoonlijk niet in gevaar was. Misschien at ze alleen andere vertrouwenspersonen.

Haar hele aanwezigheid had iets vertrouwds – de prikkeling van zout in mijn neus, de druk in mijn oren alsof ik me honderden meters onder het wateroppervlak bevond. Ik besepte dat ik ooit al eens iemand als zij had ontmoet, op mijn twaalfde, op de bodem van de Mississippi.

‘U bent een zeenimf,’ zei ik. ‘Een nereïde.’

Eudora gniffelde. ‘Ja, natuurlijk, Percy. Dacht je soms dat ik een dryade was?’

‘Dus... mijn vader heeft u gestuurd?’

Ze trok een wenkbrauw op, alsof ze zich ongerust begon te maken dat ik misschien een tikkeltje traag van begrip was. Vreemd genoeg krijg ik die blik vaak.

‘Ja, liefje. Poseidon. Je vader? Mijn baas? Goed, het spijt me dat ik de brochure niet kan vinden, maar ik weet dat je voor Nieuw Rome alle gebruikelijke menselijke dingen moet inleveren: een kopie van je diploma en je cijferlijsten, en een recente psycho-educatieve evaluatie. Die zijn allemaal geen probleem.’

‘O nee?’ Na alles wat ik had meegemaakt, was het mogelijk te vroeg om over die laatste vereiste te oordelen.

‘Maar om toegelaten te worden, zul je ook aan een paar, eh, speciale vereisten moeten voldoen.’

De smaak van zeewater in mijn mond werd sterker. ‘Wat voor speciale vereisten?’

‘Heeft iemand het al met je gehad over goddelijke aanbevelingsbrieven?’ Ze keek alsof ze heel erg hoopte dat het antwoord daarop ja was.

‘Nee,’ zei ik.

Ze speelde met haar pot snoepjes. ‘O. Nou. Je hebt drie brieven nodig. Van drie verschillende goden. Maar voor een halfgod met jouw talenten weet ik zeker dat dat...’

‘Wát?’

Eudora kromp ineen. ‘Of we kunnen rondkijken naar alternatieve opleidingen. De Hogeschool van Ho-Ho-Kus is heel fijn!’

‘Maakt u nou een grapje?’

Het gezicht van de nereïde begon te glinsteren. Stroompjes zout water sijpelden uit haar oesterbedkapsel.

Ik voelde me er rot over dat ik boos was geworden. Dit was haar schuld niet. Ik wist dat ze me alleen maar probeerde te helpen, omdat mijn vader haar dat had opgedragen. Toch was dit niet het soort nieuws dat ik graag voorgescheteld kreeg op een maandagochtend. Of wanneer dan ook.

Ik haalde diep adem. ‘Sorry. Het is alleen... ik móét ervoor zorgen dat ik word toegelaten tot Nieuw Rome. Ik heb in de loop der jaren heel wat voor de goden gedaan. Kan ik niet gewoon een paar van hen een aanbevelingsformulier toe mailen?’

Eudora fronste haar wenkbrauwen. Het zeewater liep nu in een constante stroom langs haar jurk. Op de groene vloertegels begon zich een plas te vormen die steeds dichterbij mijn schoolboeken toe kroop.

Ik zuchtte. ‘Mrm. Ik moet níeuwe queestes doen, zeker?’

‘Tja, liefje, het toelatingsproces van een universiteit is altijd een uitdaging, maar ik sta voor je klaar om je te helpen...’

‘Wat dacht u hiervan?’ zei ik. ‘Als mijn vader me echt wil helpen, waarom komt hij me dit dan niet allemaal zelf uitleggen, in plaats van u te sturen om me het slechte nieuws te vertellen?’

‘O. Nou, dat is, ehm...’

‘Niet zijn stijl,’ stemde ik met haar in.

Iets in Eudora’s kapsel (schelpsel?) begon te zoemen, en ze viel bijna van haar stoel van schrik. Ik vroeg me even af of er een sidderaal in haar oesterbed was blijven steken, maar toen trok ze een van de schelpen los. ‘Sorry. Dit moet ik opnemen.’

Ze hield de schelp tegen haar oor. ‘Hallo? O, jazekeer, meneer! Ik... Ja, ik begrijp het. Natuurlijk. Meteen.’

Toen legde ze de schelp neer op het bureau en staarde ernaar, alsof ze bang was dat hij nogmaals zou overgaan.

‘Pap?’ gokte ik.

Ze deed een poging om te glimlachen. Het zoutwatermeer op de vloer van het kantoor verspreidde zich nog altijd, en had nu mijn schoolboeken doorweekt en lekte door mijn schoenen.

‘Hij gelooft dat je wel eens gelijk kunt hebben,’ zei Eudora. ‘Hij wil je in hoogsteigen persoon zien om alles uit te leggen.’

Ze zei ‘in hoogsteigen persoon’ op dezelfde toon als waarop leraren je vertellen dat je moet nablijven.

Ik deed mijn best om kalm te blijven, alsof ik net de discussie had gewonnen, maar mijn vader en ik hadden al... een poos... niet meer met elkaar gepraat. Normaal bracht hij me alleen naar zijn onderzeese paleis wanneer er een oorlog op het punt stond om uit te breken. Ik had gehoopt dat hij me toch minstens een weekje zou gunnen om aan mijn nieuwe school te wennen voordat hij me sommeerde.

‘Top. Oké... is het goed als ik nu terugga naar mijn les?’

‘O, nee, liefje. Hij bedoelt nu direct.’

Rondom mijn voeten begon het water rond te wervelen tot een draaikolk. De vloertegels barstten en losten op.

‘Maar maak je geen zorgen,’ beloofde Eudora. ‘Wij zien elkaar snel genoeg weer!’

De vloer onder mijn stoel viel weg, en met een oorverdovende *PLETS* werd ik opgezogen door een kolkende maalstroom.

*Mijn vader schiet me te hulp**

(*er wordt geen daadwerkelijke hulp geboden)

Je weet dat je al te lang een halfgod bent wanneer je vanuit je school rechtstreeks wordt doorgespoeld naar de Atlantische Oceaan en je er niet eens van opkijkt.

Ik verzette me niet tegen de stroming. Ik kon onder water ademen, dus daar hoefde ik me niet druk om te maken. Ik bleef gewoon op mijn blauwe plastic stoel zitten en liet me door een vloedgolf van tien miljard liter water voortgestuwd worden door Poseidons Privérioolstelsel™. Voordat ik ook maar tijd had om te zeggen: *Nou, dat was eens en nooit weer*, werd ik uit de zeebodem gespuwd alsof ik werd opgehoest door een mossel.

Terwijl de wolk van zand om me heen weer bezonk, probeerde ik wijs te worden uit waar ik was. Mijn nautische zintuigen vertelden me dat ik me op grofweg 65 kilometer ten zuidoosten van de kust van Long Island bevond, op een diepte van 60 meter – voor een zoon van Poseidon niks om je druk over te maken, maar beste vrienden, doe dit thuis niet na. Een meter of honderd voor me hield het continentaal plat op en maakte het plaats voor een duistere afgrond. En op de rand van die afgrond stond een glinsterend paleis: Poseidons zomervilla.

Zoals altijd zat mijn vader midden in een verbouwing. Tja, als je onsterfelijk bent, zul je het wel moe worden om eeuwenlang naar dezelfde muren te staren. Poseidon leek altijd wel iets aan het afbreken, renoveren of uitbreiden te zijn. Het hielp dat hij bij onderzeese bouwprojecten beschikte over zo goed als onbeperkte kracht en arbeiders die gratis voor hem werkten.

Twee blauwe vinvissen sleepten een marmeren zuil aan ter grootte van een flatgebouw. Hamerhaaien smeerden met hun vinnen en de uiteinden van hun brede kop mortel op metselwerk van koraal. Honderden meermannen waren druk in de weer, stuk voor stuk met een felgele veiligheidshelm op die kleurde bij hun ogen, die gloeiden als lampen.

Op weg door de bouwplaats heen zwaaiden een aantal van hen me toe. Een dolfijn met een reflecterend veiligheidshesje aan gaf me een high five.

Ik vond mijn vader bij een overloopzwembad in aanbouw dat uitkeek over de peilloze diepte van de Hudson Canyon. Het was me niet duidelijk wat je aan een overloopzwembad had als je je toch al onder water bevond, maar ik wist beter dan om daarnaar te vragen. Mijn vader was over het algemeen best chill, maar je kon maar beter niets aan te merken hebben op zijn stijlkeuzes.

Zoals bijvoorbeeld op zijn kleren.

Sommige van de Griekse goden die ik had ontmoet veranderden dagelijks van uiterlijk. Dat konden ze, want, nou ja, ze zijn goden. Maar Poseidon leek een look te hebben gevonden waar hij blij mee was, al was hij dan de enige.

Vandaag had hij een gekreukelde korte cargobroek aan die kleurde bij zijn Crocs met sokken. Zijn kampshirt zag eruit alsof het slachtoffer was geworden van een paintbaloorlog tussen Team Paars en Team Hello Kitty. Aan de rand van zijn visserspet hing een kring van spinneraasjes. In zijn hand had hij een drietand van goddelijk brons die gonsde met een kracht die het water rondom zijn vervaarlijke punten aan de kook bracht.

Met zijn atletische lichaam, zijn donkere, getrimde baard en